

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku Z.L. S.A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych]...]

z udziałem zainteresowanych : Wojciecha Ł. /.../, o ustalenie podstawy wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2010 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 czerwca 2009 r.,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od Z. L. S.A. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2009 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok z dnia 17 września 2008 r. Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że oddalił odwołanie Z. L. S.A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 stycznia 2008 r. stwierdzających, że zainteresowani /.../ podlegali ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek (wnioskodawcy) jako zleceniobiorca, oraz ustalającej wysokość podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 750 w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c., przez ich błędną wykładnię polegającą na wyrażeniu nietrafnego poglądu prawnego, jakoby kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej był jednorodną umową o świadczenie usług, do której zgodnie z art. 750 k.c. stosuje się przepisy o zleceniu, podczas gdy kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej ma charakter umowy mieszanej, mieszczącej obok stosunku prawnego zbliżonego do umowy zlecenia również jednostronnie zobowiązującą umowę losową, niepodlegającą przepisom Kodeksu cywilnego o umowie zlecenia, zaś dopuszczalną na podstawie art. 353¹ k.c. i podlegającą wykładni zgodnie z ustalonymi zwyczajami panującymi w sporcie profesjonalnym (art. 65 § 1 k.c.); 2) art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy dochody z tytułu premii meczowych, nagród za osiągnięcia sportowe, wejściówek, kwot kontraktowych, nagród/rat kontraktowych, nagród i premii regulaminowych nie powinny być wliczane do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, zaś zawodnicy uzyskujący dochody z powyższych tytułów nie powinni zostać w zakresie tych dochodów zaliczeni do osób podlegających obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do ponownego rozpoznania uzasadniony został występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zakresie zagadnienia kwalifikacji prawnej kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej z punktu widzenia art. 750 k.c. i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w zakresie, w jakim w ramach tego złożonego stosunku prawnego klub sportowy zobowiązany jest jednostronnie do spełnienia na rzecz zawodników profesjonalnych świadczeń pieniężnych na wypadek uzyskania przez zawodnika lub drużynę piłkarską określonego wyniku sportowego, niezależnie od zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia za usługę sportową świadczoną na rzecz klubu przez zawodnika

profesjonalnego. Skarżący wskazał, że co prawda w wyroku z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej jest umową o świadczenie usług, do której zgodnie z art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, jednakże odnosi się to do standardowego, podstawowego świadczenia zawodnika profesjonalnego. W ocenie skarżącego, analiza stosunku prawnego łączącego klub sportowy i zawodnika w sprawie, w której wniesiona została niniejsza skarga kasacyjna, prowadzi do wniosku, że jest to umowa nienazwana o charakterze mieszanym, zawierająca elementy umowy o świadczenie usług w zakresie, w jakim za wynagrodzeniem zawodnik zobowiązuje się do reprezentowania barw klubowych oraz nienazwanej umowy losowej w zakresie, w jakim zawodnik może uzyskać dodatkowe wynagrodzenie w przypadku uzyskania określonego wyniku sportowego w wymiarze indywidualnym lub drużynowym. Zdaniem skarżącego, te ostatnie kwoty nie są wynagrodzeniem za usługi świadczone na rzecz klubu, a stanowią skuteczny środek motywujący zawodników profesjonalnych do osiągnięcia sukcesów sportowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie nie jest istotnym zagadnieniem prawnym wymagającym zaangażowania Sądu Najwyższego. Wbrew zaprezentowanemu przez niego stanowisku, dokonana przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/06 (LEX nr 179977) analiza kwalifikacji prawnej umowy zawieranej przez profesjonalnego sportowca z klubem sportowym nie odnosi się wyłącznie do „standardowego, podstawowego świadczenia zawodnika profesjonalnego” (jakim jest - zdaniem skarżącego - zobowiązanie starannego działania polegające wyłącznie na udziale w rozgrywkach, zajęciach treningowych, zgrupowaniach, utrzymywaniu pod kierunkiem trenera i sztabu medycznego należytej dyspozycji sportowej, higienicznego trybu życia i postawy sportowej), za które otrzymuje on stałe wynagrodzenie (stypendium sportowe), ale generalnie do umowy o świadczenie usług sportowych. Dokonując oceny charakteru takiej umowy Sąd Najwyższy stwierdził, że ma ona charakter umowy należytej staranności, gdyż zawodnik zobowiązuje się w jej ramach świadczyć usługi w taki sposób, aby maksymalizować swoje wyniki sportowe, a przez to także

swojego klubu sportowego. Ta niekwestionowana przez skarżącego wykładnia wprost musi prowadzić do wniosku, że dodatkowe wynagrodzenie przysługujące zawodnikom w razie uzyskania określonego wyniku sportowego, które sam skarżący trafnie określa jako „środek motywujący do osiągnięcia sukcesów sportowych” nie wynika z odrębnej „nienazwanej umowy losowej”, ale wprost z umowy o świadczenie usług sportowych zobowiązującej zawodnika do reprezentowania barw klubowych, w tym podejmowania działań mających na celu uzyskanie jak najlepszych wyników. Świadczenie to jest bowiem składnikiem wynagrodzenia przysługującego w przypadku realizacji przez zawodnika profesjonalnego jego podstawowych zobowiązań (zadań) wynikających z umowy, przejawiającej się w uzyskaniu odpowiedniego poziomu (formy) oraz wyniku sportowego w wymiarze indywidualnym i drużynowym. Również przy przyjęciu, że zawodowy kontrakt na profesjonalne uprawianie piłki nożnej, któremu skarżący nie odmawia w podstawowej części charakteru prawnego umowy zlecenia, we wskazanym przez niego zakresie stanowi „nienazwaną umowę losową”, to nie jest ona pozaumownym stosunkiem prawnym, ale nienazwaną umową o świadczenie konkretnych usług, do której bez wątplenia stosuje się przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Należy wreszcie mieć na uwadze, że merytorycznie rozpoznawane skargi kasacyjne organu rentowego w podobnych sprawach zostały uwzględnione na korzyść tego organu (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2009 r., II UK 189/09, z dnia 28 stycznia 2010 r., II UK 198/09 i z tej samej daty II UK 199/09 (dotychczas niepublikowane)).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.